

droegen ook de voorlezers beffen; terwijl in Rotterdam de ouderlingen, bij zeer plechtige gelegenheden, zich ook met dit tooisel sierden.

Nu had het veel veranderende jaar 1796 ook in deze predikantskleeding verandering gebracht. In de nationale conventie, die den 1sten April 1796 bijeenkwam, onder voorzitterschap van den Rotterdammer Pieter Paulus, werd den predikanten en den geestelijken van andere kerken heel wat leelijks verweten. De gewezen doopsgezinde predikant J. W. Floh (nomen est omen) sprak van „gemijterde en gebefte huichelaars”, die vóór de omwenteling „de gevaarlijkste orangekraaijers” waren.

Of het zulke woorden waren, dan wel „de geheiligde reegel van waare gelijkheid”, die de vergadering bezielde, is moeielijk te zeggen; maar de „nationaale vergadering” bepaalde in art. 3 van haar decreet: „Dat gene Leeraars of andere kerkelijke Beampten, van welk eene gezindheid ook, zich voortaan, buiten derzelve kerken, met eenig onderscheidend teken, in het openbaar zullen mogen vertoonen; dat alle godsdienstige plegtigheden zich alleen zullen bepalen binnen de muuren der kerken of Bedehuizen; en dat geene klokken ter aankondiging van godsdienstoeffeningen meer zullen mogen geluid worden”.

In Juli was dit decreet officieel ter kennis van de Rotterdamsche predikanten gebracht. Het veroorzaakte onder hen nogal beweging, zoodat zij niet minder dan zes vergaderingen aan zijne bespreking besteedden.

Werd dan gedacht aan verzet tegen het decreet?

Geen oogenblik: neen, de vraag, die hen zoolang bezig hield, was deze: zullen wij, nu mantel en bef buiten de kerk ons zijn verboden, deze nog wel, in den dienst binnen de kerk, dragen?

„Vriendbroederlijk” werd over deze vraag vele dagen gediscussieerd. Allen waren het er over eens, dat mantel